Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и р. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улица Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 231. | Нинѣ: Параскевы | Завтра: Автимія пр. | Аманда, Сабины | Середа 14 (26) жовтня 1892. | Всходъ сонця 6 г. 38 м.; заходъ 4 г. 50 м. Баром. 758 терм. + 10·4° + 3·2. | Рôкъ II.

Зброєня Швеціѣ.

Нинѣ вже хиба не можна пытати ся, котра держава зброить ся, але котра ще не зброить ся. Вôдъ Уралу ажь по атлянтійскій океанъ и вôдъ пригôрка Матапанъ въ Греціи ажь до Пôвнôчного пригôрка въ Ледоватôмъ мори — все лѣзе нинѣ пôдъ зброю. Ще рôкъ, ще два, а цѣла Европа буде однымъ великимъ военнымъ таборомъ. А тогды.... ну, тогды, побачимо, коли будемо жити.... До ряду державъ, що зброять ся, приступає теперь вже и Швеція; трохи зъ тымъ опôзнила ся, але все таки бере ся завчасу. Видко, що має въ тôмъ якійсь пильный интересъ.

„Колибъ судити зъ того, — такъ пишуть зъ Штокгольму до Pol. Corr. — якъ дуже теперь заинтересувало ся все населенє Швеціѣ справою оборони краю, то можна бы припускати, що правительство має забезпеченый успѣхъ въ радѣ державной. „Рухъ оборонный“ обгорнувъ всѣ круги. Каждый видить ясно, що треба пожертвованя и здоровои роботы, коли въ недалекôй будучности має ся то здогонити, що занедбано черезъ кôлька десятковъ лѣтъ. Передовсѣмъ хотѣли бы всѣ бути певнй того, щобы правительство стояло на высотѣ своеѣ великои задачѣ и щобы тй мілїоны, якй дадуть ся ему до розпорядимости, були дѣйстно вôдповѣдно ужитй. Колибъ правительство не давало такои поруки, то заходы его супротивъ надзвычайнои сесіѣ парляменту, позôстануть певно безуспѣшнй. Коли зважить ся, що черезъ цѣлый рядъ лѣтъ выдавано бôльше якъ 30 мілїонôвъ коронъ рôчно на оборону краю, а войско и фльота — якъ то отверто высказали люде фаховй — все таки дуже незначно розвинули ся, такъ, що оборона краю може мати лише дуже малу вартôсть, то можна легко змѣркувати, що тй, котрй платять податки, стали въ тôмъ напрямѣ дуже недовѣрчивй.

„Въ одной изъ найбôльшихъ и найповажнѣйшихъ шведскихъ ґазетъ „Göteborgs Handelstidning“ появивъ ся сими днями рядъ дуже интересныхъ статей, въ котрыхъ основно обговорює ся справа. Авторъ звертає насамперед увагу на то, що Швеція зуживає рôчно около 33 процентъ своихъ доходôвъ на войско и фльоту (пôсля буджету на 1892 р. на войско 23,108.000 коронъ, на фльоту 8,528.200 коронъ). Ледви чи край буде въ силѣ жертвувати бôльше на ту цѣль. Цѣле спасенє єсть выключно въ тôмъ, щобы можна поступати въ повнôй згодѣ зъ Норвеґією, т. є. въ тôмъ, щобы обѣ державы, що творять унію, розвивали свою оборонну силу въ повнôй згодѣ зъ собою, такъ, абы цѣлый плянъ обороны мôгъ оперти ся на зовсѣмъ однаковôй системѣ. Такимъ способомъ могло бы удати ся выдавати рôчно на спôльну фльоту около 15 мілїонôвъ коронъ, а она могла бы тогды до кôлькохъ лѣтъ стати на рôвни зъ даньскою фльотою, котра теперь черезъ то, що має бôльше кораблѣвъ и бôльшй вôдъ шведскихъ, а вôдтакъ и черезъ то, що еѣ залога єсть значно лѣпше вправна, єсть далеко сильнѣйша вôдъ шведской.

Авторъ звертає дальше увагу и на то, що стація шведской фльоты, Карльскрона, має дуже некористне положенє, пôдчасъ коли даньска фльота, зôбрана въ Копенгаґѣ, може каждои хвилѣ перекинути до Швеціѣ 40.000 войска; крôмъ того панує даньска фльота надъ цѣлымъ захôднымъ побережемъ Швеціѣ. Пôсля погляду автора, треба длятого конче перенести бôльшу часть шведской фльоты зъ Карльскроны до Ґотенбурґа. Супротивъ могучого сусѣда на Всходѣ, Россіѣ, треба бы знову зъ одной стороны перемѣнити Штокгольмъ въ сильну крѣпость, зъ другои же стороны постарати ся о то, щобы далеко на пôвночи можна на случай потребы ставити енерґічный пасивный опôръ, особливо же треба бы вже въ часѣ мира все приготовити, щобы можна каждои хвилѣ розсадити всѣ мосты на зелѣзницяхъ, що ведуть на пôвнôчь и щобы можна завчасу сконцентрувати полну армію шведску, котра числить около 60.000 людей“.

Стôлько допись зъ Штокгольму до Pol. Corr. Якъ видко зъ порушеныхъ въ нѣй гадокъ, то зброєня Швеціѣ обчислені на цѣлый рядъ лѣтъ; не суть отже ще нѣякою ознакою якоись грозячои небезпечности. Противно, можна бы вносити, що Швеція числить ще на довгій миръ, пôдчасъ котрого буде ще могла безъ великого труду и коштôвъ перевести своє узброєнє. Цѣкавѣйше однакожь и далеко важнѣйше єсть пытанє, противъ кого думає Швеція зброити ся и для чого? Прецѣ теперь нѣхто ѣй не грозить. Зъ высказаныхъ повысше гадокъ въ Pol. Corr. видко, що Швеція має на оцѣ двохъ своихъ сусѣдôвъ: на полудни Данію, на всходѣ и пôвночи Россію. Требажь зважити, що Швеція зъ одною и другою державою має свои давнй рахунки, котрй при можливôмъ якôмсь европейскôмъ конфліктѣ могла бы выровнати. Зъ другои же стороны могла бы середъ загального заколоту дуже легко стати ся его жертвою, наколибъ завчасу вôдъ того не

ЧУЄШЬ!

Оповѣданє Е. Буддого.

Якъ вôнъ звавъ ся? Ба, коли бо того нѣхто не знавъ, бо нѣкому и на гадку не прийшло, его о то розпытати. Кому его було потреба, то закликавъ лишь „Чуєшь!“, такъ вôнъ и заразъ ставивъ ся; знавъ, бачите, що то его кличуть.

А чимъ же вôнъ бувъ? То не легко отъ такъ кôлькома словами розповѣсти; вôнъ бувъ нѣбы щось такого, якъ заступникъ заступника вôзника и паробка вôдъ коней у мого старого приятеля Абдуррамана-пашѣ. Вôзникъ Ибрагімъ ставъ бувъ зъ роками зъ меткого ѣздця поважнымъ бородачемъ, що умѣвъ ще добре выводити зъ великою парадою осѣдланого коня свого пана, або также сидѣти просто на козлѣ та поганяти зъ легка гладкй кони, але чесати згребломъ и замѣтати стайню ему вже не хотѣло ся. Отъ и позволивъ ему панъ взяти собѣ помôчника, а той звавъ ся Алі; вôнъ робивъ за него всю тяжку роботу, особливо въ стайни.

Але зъ часомъ зробивъ ся и зъ Алього мужчина, що знавъ собѣ пошановокъ, а коли одного разу припала ему честь накладати пашѣ люльку, бо напихача люльки десь тогды якось не було, то вôнъ вже гадавъ, що ему вôдъ теперь нѣякою выкидати гнôй изъ стайнѣ. Отже одного дня закликавъ вôнъ якогось хлопчиска зъ улицѣ и каже до него: Чуєшь, ходи но сюда и выкинь отсе сей гнôй! Хлопець выкинувъ, а за тымъ пôшли и другй приказы: Чуєшь, принеси менѣ коновку воды; чуєшь, принеси сѣчки; чуєшь, пôди надъ море та скажи перевôзникови, абы зладивъ човенъ, бо паша хоче поплысти на воду! Хлопчиско двигавъ, гонивъ, робивъ все, що ему казали, чимъ разъ бôльше знаходилось для него роботы, ажь наконець зъ ласки Алього приставъ таки до челяди, попыхались нимъ, давали ему ѣсти, ба наконець накинули на него и якій лахъ. Коли кому его було потреба, то лишь крикнувъ „Чуєшь!“, а вôнъ заразъ ставивъ ся и зробивъ все, що ему казали.

И ему було зъ тымъ добре. Правда, що вôнъ не ставъ вôдъ того нѣ красшій, нѣ розумнѣйшій; але вôнъ робивъ свою службу та думавъ думку, щасливый, що знайшовъ десь въ свѣтѣ и для себе якесь мѣсце хочь якъ якась причѣпка.

Але одного дня стало ся щось и въ его нужденнôмъ житю. Паша купивъ бувъ собѣ нову, европейску карету. На подвôрю палаты явила ся чорно и сино лякерована выдумка наймоднѣйшои елеґанціѣ, паробки и служницѣ повыбѣгали на двôръ оглядати новый вôзъ, а паша лишь усмѣхавъ ся дивлячись на него. Приступивъ и „Чуєшь“, абы побачити въ блискучихъ якъ зеркало бокахъ кареты свою кострубату голову; ба, попробувавъ и пальцями по нихъ потерти. Дôставъ же добре по лабѣ, але за то позволили ему запрягти ся до кареты и затягнути еѣ до возовнѣ.

Въ три дни опôсля припадала пятниця*) и паша казавъ першій разъ повезти ся новою каретою доокола палаты, а дощь линувъ ся, якъ зъ цебра. Господи Боже, якъ же она выглядала, коли вернула! Боки повнй болота, на ступни болота на кôлька цалѣвъ грубо, ба навѣть и въ верха обôрызкало еѣ болотомъ! По полудни стоявъ Алі коло воза и лишь кивавъ головою та обзиравъ зô всѣхъ бокôвъ, а далѣ пôшовъ до головы по розумъ и вôдозвавъ ся: Чуєшь, ходи но сюды, поможи менѣ вôзъ обмыти!

Чуєшь прийшовъ и не надумуючись богато принѣсъ воды и всего, що було потреба, и взяли ся мыти вôзъ — Чуєшь зъ одного боку, а Алі зъ другого. По якôмсь часѣ подививъ ся Алі на роботу свого помôчника и побачивъ, що вôнъ лѣпше обмывъ вôдъ него. Алі закуривъ собѣ папѣроску и каже: Чуєшь, обмый хиба вже самъ. Такъ и стало ся. До заходу сонця карита знову свѣтила ся якъ давнѣйше, хочь на подвôрю стояли цѣлй калужѣ воды.

На другій день хотѣвъ паша знову выѣхати. Карита стояла вже готова, Ибрагімъ сидѣвъ на козлѣ, а Алі отворивъ дверцѣ. Чуєшь дививъ ся зъ боку. Вышовъ панъ, глянувъ, закимъ сѣвъ, на кариту и каже: Ибрагімъ, вы еѣ добре обчистили. Ибрагімъ склонивъ ся зъ козла, якъ мôгъ, положивъ руку

*) У Туркôвъ святочный день, якъ у насъ недѣля.

забезпечилась. Що Данія, наколибъ прийшло до якогось европейского заколоту, не сидѣла бы тихо, то рѣчь певна. Утраты Шлесвіка и Гольштина она все ще не переболѣла, хочь на око здаесь, що вже позабула на си̂ краѣ. Рѣчь ясна, що она станула бы по сторонѣ Россіѣ, зъ котрою вяже еѣ не лишь родинна звязь пануючихъ въ обохъ державахъ династій, але такожь и спôльнôсть интересôвъ. При сприяючихъ обставинахъ готова бы она ще й сягнути по Скандинавію, на котрôй колись панувала. Зъ другои же стороны готова бы Россія всунути ся ще дальше на захôдъ помѣжь Швецію и Норвеґію и дôбрати ся ажь до Атлянтійского океану и остаточно колись навѣть пôдкопати еѣ самостôйнôсть. При евентуальнôмъ конфліктѣ европейскôмъ годѣ бы Швеціи сидѣти тихо и дивити ся, що дѣе ся доокола неѣ, щобы вôдтакъ ще заплатити за то своею шкôрою. Она мусѣла отже выступити чинно, а що еѣ природнымъ союзникомъ може бути лишь Нѣмеччина, Россія же и Данія суть еѣ противниками, то рѣчь зовсѣмъ ясна, що она мусить старати ся забезпечитись вôдъ обохъ сихъ сусѣдôвъ. Дивна рѣчь, що Швеція вже давнѣйше не прийшла на ту гадку, що ѣй треба такожь лагодити ся до вôйны. Здаесь, що головною причиною того була Норвеґія, котра не конче рада зъ уніѣ зъ Швеціею; теперь же коли дôстала въ Берґенъ добру научку вôдъ Россіѣ, мабуть и она вже не конче противна зброеню, коли правительство шведске мимо всякихъ трудностей, зъ якими доси мусѣло бороти ся, пôдносить сю справу вже зовсѣмъ смѣло.

Справы краеви̂.

(О скôлько селяне користають зъ науки въ рôльничихъ школахъ). Краева низша школа въ Ягольници мае на цѣли передовсѣмъ образоване и выховане селяньскихъ сынôвъ на способныхъ практичныхъ господарѣвъ, котри̂ бы, осѣвши въ будучности на селяньскихъ ґрунтахъ, могли своимъ прикладомъ причинити ся до пôднесеня селяньского господарства.

Отожь хочь Выдѣлъ краевый и дирекція школы старають ся о ученикôвъ селяньскихъ, то таки до рôльничои школы все ще зголошуе ся дуже мало такихъ кандидатôвъ, котри̂ бы по скôнченю школы вертали на свою батькôвщину господарювати, бо заможнѣйши̂ подôльски̂ селяне не чують ще потребы образованя своихъ сынôвъ въ рôльничихъ школахъ.

Щобы заохотити селянъ до посыланя своихъ сынôвъ до рôльничои школы, Выдѣлъ краевый давъ таки̂ важни̂ полекшѣ, що сыны селянъ, маючихъ свое власне рôльне господарство, мають принимати ся до школы радше, яхъ инши̂ кандидаты, и мають дôставати безъ огляду на ихъ станъ маетковый безплатне удержане (мешкане, постелю, пране и харчь) и одежу въ закладѣ, на коштъ краевого фонду.

Зъ ученикôвъ, котри̂ въ лѣтахъ 1890 и 1891 скôнчили рôльничу школу въ Ягольници, есть 12 при бôльшихъ господарствахъ; всѣ ти̂ ученики були сынами людей мало заможныхъ и тому вступили въ службу при двôрскихъ господарствахъ.

Нема сумнѣву, що ще богато лѣтъ мине, закимъ сыны нашихъ ґрунтовыхъ господарѣвъ, селянъ, стануть ходити до шкôлъ рôльничихъ лише тому, щобы набути фаховыхъ вѣдомостей, вернути на свою батькôвщину и тутъ господарювати поступово, а не якъ то теперь дѣе ся: по скôнченю школы ити на службу до бôльшихъ господарствъ.

Выдѣлъ краевый сподѣвае ся, що вже въ недалекôмъ часѣ, за якихъ кôлька лѣтъ, можна сподѣвати ся змѣны на лѣпше. Ґрунтови̂ господарѣ приѣздять до Ягольницѣ придивити ся тамошнôй школѣ, а декотри̂ вже привозять своихъ сынôвъ, щобы ихъ принято до школы.

Однакъ рады повѣтови̂, що складають ся въ значнôй части изъ селянъ, повинни̂ бы передовсѣмъ заняти ся пильно тою справою и старати ся пояснити заможнѣйшимъ сельскимъ господарямъ, що зроблять добро своимъ сынамъ и ихъ потомкамъ, коли будуть старати ся помѣстити ихъ въ краевôй низшой школѣ рôльничôй; тамъ навчать ся не лише практичного господарства, але приспособлять ся до житя морально, словомъ выховають ся.

Такожь товариства рôльничи̂ и т. зв. кулка рôльничи̂ могли бы навчати рôльныхъ господарѣвъ о значѣню краевыхъ низшихъ шкôлъ рôльничихъ, призначеныхъ для селяньскихъ сынôвъ, а тымъ причинити ся до скорѣйшого осягненя цѣли, про котру була высше мова. И вандрôвни̂ учителѣ можуть въ тôй справѣ богато помогти.

Переглядъ політичный.

Зачувати, що въ четверъ наступить закрыте спôльныхъ Делеґацій. Завтра по полудни закôнчить угорска Делеґація свои засѣданя. Принятя Делеґацій на цѣсарскôмъ Дворѣ не буде.

Wiener Ztg. оголосила скликане Рады державнои на день 5 падолиста.

Нови̂ монеты по 20 и 10 коронъ вже выбити̂. Выбиване бронзовыхъ грошей розпôчне ся ажь по Новôмъ роцѣ, коли вже буде монетарня вôдповѣдно до того уладжена.

Новый проектъ закона войскового въ Нѣмеччинѣ предкладае, щобы служба у войску тревала лишь два роки. Ся реорґанізація войска вымагала бы одноразового выдатку въ сумѣ 66,800.00 марокъ. Станъ офіцирôвъ мае збôльшити ся о 2138 офіцирôвъ, 234 лѣкарѣвъ войсковыхъ, 11.857 пôдофіцирôвъ, 72.037 рядовыхъ и 6130 коней.

Французамъ въ Дагомею мабуть не конче щастить ся. Пôсля французскихъ ґазетъ опозиційныхъ, мала армія полковника Додда потерпѣти велики̂ страты. Крôмъ Додда и шефа его штабу, мають бути ранени̂ всѣ штабови̂ офіциры. Було ихъ вôсѣмь, двохъ зъ нихъ погибло.

Новинки.

Львôвъ дня 25 жовтня.

— **Именованя и перенесеня.** П. Намѣстникъ именувавъ практикантôвъ концептовыхъ при краковскôй дирекціи поліціи Ю. Петровского, Ост. Крижановского и Ос. Крочковича ц. к. концепістами при тôйже дирекціи. — Асистентъ почтовый Альойзій Чяжекъ перенесеный зъ Ярослава до Тарнова.

— **Товариство педаґоґічне** доручило почетни̂ грамоты дрови Омелянови Огоновскому, послови Юліянови Романчукови и о. Иванови Чапельскому, членамъ дуже заслуженымъ для товариства и для шкôльництва взагалѣ.

— **Передвыборчи̂ зборы товариства „Ватра“** вôдбудуть ся дня 30 жовтня, а загальни̂ зборы 6 падолиста с. р. о год. 3 на університетѣ. За выдѣлъ „Ватры“

турецкимъ звычаемъ на серце а вôдтакъ на уста и подавъ похвалу дальше: Алі, ты еѣ добре обчиствивъ. Алі усмѣхнувъ ся, поклонивъ ся, замкнувъ за паномъ дверцѣ а вôдтакъ вôдозвавъ ся: Чуешь, принеси менѣ вугликъ, най закурю собѣ папѣроску!

Коли хлопчиско почувъ слово „Чуешь“, то ажь ротъ роззявивъ чекаючи, що то дальше прийде; але коли почувъ: „Принеси менѣ вугликъ...“ то стуливъ губы — и поплѣвъ ся зробити, що ему казали.

Его тогды якъ бы обухомъ вдарило. Пôзнѣйше почувъ вôнъ то ще бôльше, бо то повтаряло ся черезъ цѣлу зиму що тыждня: карита вертала повна болота, Чуешь мывъ еѣ въ потѣ чола, що ажь свѣтила ся, а его старши̂ дôставали за то похвалы.

Коли вôнъ перший разъ почувъ вôдъ стаенного паробка слово „чуешь“, то ажь стрясъ ся зъ радости думаючи, що и ему дôстанесь похвала, хочь бы лишь вôдъ Алього; для него було бы й того досыть. Теперь же его то гризло, бо чувъ, що то вôнъ такій майстеръ и що ему належить ся похвала таки вôдъ самого паши. Мывъ кариту на всяки̂ способы, щобы лишь она свѣтила ся якъ зеркало, абы его паша похваливъ, та все надармо; мывъ, що ему ажь очи вылазили, а паша похвалить Ибрагіма, Ибрагімъ Алього, а про него нѣхто й словомъ не згадае, хочь вôнъ тôлько намучить ся коло кариты. Тота несправедливôсть дуже его болѣла: Тажь то я такъ мыю кариту, а Альому дôставсь за то похвала! Менѣ годѣ й признати ся до того, бо ще за дверѣ выкине!

Гôрко стало ему жити на свѣтѣ, тожь и постановивъ зважити ся на щось великого. Роздобувъ собѣ десь маленьку пилку и закравъ ся по вечери до возôвнѣ. Коли паша на другій день переѣзджавъ черезъ ровець передъ своею палатою, щось трѣсло легко, карита подала ся на бôкъ и перевернула ся, а одно задне колесо вôдкотило ся далеко и пригода була готова: Его Свѣтлôсть лежала вже въ ровѣ. Грубый паниско отворивъ дверцѣ, що були обернени̂ до горы, але заки ще мôгъ слово промовити, якъ вже Ибрагімъ и Алі були коло него, абы его добути зъ воза. Вôнъ давъ ся вытягнути зô звычайнымъ собѣ спокоемъ, але то була для него таки нечесть и вôнъ бувъ розгнѣваный. Всѣ повыбѣгали зъ хаты, абы на власни̂ очи видѣти шкоду; кождый пытавъ: що то есть, якъ лишь могло такъ стати ся?

Що то есть, якъ то сталося? пытавъ и Ибрагімъ; такъ само пытала и стара невôльниця, що ажь руки заломила надъ такимъ нещастемъ.

Выпрягай конѣ, Ибрагіме, та спрячь вôзъ, приказавъ паша, а вся служба кинулась заразъ до роботы. И стара невôльниця взялась помагати та пôшла пôдоймати колесо, що було вôдкотило ся. Тымъ звернула увагу своего пана на себе и свою роботу, а паша спытавъ паразъ, але вже зовсѣмъ иншимъ голосомъ: А се що? И показавъ пальцемъ на зломане мѣсце: Ибрагіме, тажь то всѣ шпицѣ попôдрѣзувани̂ попри самôмъ дзвонѣ!

Ибрагімъ станувъ якъ остовпѣлый. Глянувъ на Алього и пытае: Чия то робота?

Алі выдививъ ся такожь якъ дурный и не знавъ, що сказати. Ажь наразъ прийшла ему до головы щаслива гадка, звычайна, обернувъ ся до подвôря и кликнувъ: Чуешь, ходи ко сюды!

„Чуешь“ прийшовъ, якъ бы лишь на то ждавъ, абы его закликали, а коли его спытали: Кажи, ты бовване, хто пôдрѣзавъ колесо вôдъ кариты нашого пана? — то вôнъ вôдповѣвъ зовсѣмъ широ, мало ще не зухвало: А хтожь пôдрѣзавъ? Я пôдрѣзавъ, пашо, нашь пане! Въ тôй хвили схопивъ вже его Алі за обшивку и бувъ бы вже великимъ каблукомъ перелетѣвъ ажь на другій бôкъ улицѣ, але вôнъ ставъ боронити ся и верещати: Пашо, пане нашь, то я зробивъ, абы тобѣ показати, що отси̂ оба не журили ся твоимъ возомъ!

Абдурраманъ зачувъ то: — Пустѣть его, каже, а ты ходи сюды до мене.

Хлопчиско все ще верещавъ, але остаточно таки зовсѣмъ смѣло ось такъ розповѣвъ: Я, пане, чистивъ вашь вôзъ вôдъ самого початку; немало намучивъ ся коло него, абы вôнъ красно выглядавъ, а отси̂ оба удавали, що то ихъ робота. Вы ихъ хвалили, а они менѣ й доброго слова не сказали, нѣколи вамъ не говорили, що то я такъ про него дбавъ, они про твое добро нѣколи не журили ся. То мене ажь ось тутъ въ печѣнкахъ пе-

Романъ Чайковскій, заступникъ головы, Ярославъ Грушкевичъ, выдѣловый.

— **Выдѣлъ „Народного Дому“** въ Черновцяхъ рѣшивъ на послѣднôмъ своимъ засѣданю скликати на 14 падолиста на 3 годину въ полудня загальнû зборы сего товариства, на котрû запрошуе всѣхъ членôвъ.

— **Отворене новои читальнѣ „Просвѣты“ въ Ляхôвцяхъ**, повѣта богородчаньского, вôдбуде ся дня 1 падолиста с. р. Рано вôдправить ся богослужене а о 2-ôй годинѣ въ полудня отворить ся читальня.

— **Ц. к. накладъ шкôльныхъ книжокъ у Вѣдни** выготовляе — якъ доносить „Буковина — вже другій накладъ фонетичного „Букваря“ выданого п. Ом. Поповичемъ, уживаного уже въ буковиньскихъ школахъ народныхъ.

— **Посвячене церкви.** Дня 13 жовтня с. р. вôдбуло ся посвячене мурованои церкви въ Môсткахъ. Чину посвяченя довершивъ о. дек. Мих. Тресневскій зô Щирця. Найбôльшу заслугу коло будовы сеи святинѣ поклавъ п. Михалъ Шеремета, начальникъ громады, котрый не щадивъ нѣ труду, нѣ часу, ба навѣть и власного гроша, щобы будову довести до кôнця. Заходами его стоять вже въ громадѣ три краснû мурованû будынки: школа, дôмъ пароха и церковь, а все то звівъ такъ складно и умѣло, що народъ зовсѣмъ не вôдчувъ тягару конкуренційного. Честь такому начальникови громадскому! та щасть Боже на дальше, щобы й решту задуманыхъ дѣлъ перевѣвъ въ громадѣ на еѣ добро. *Гость Дмитро.*

— **Трийцять шѣсть вѣнчань** було минувшои недѣлѣ у Львовѣ. Хочь Львôвъ не малый, та всежь якъ на оденъ день 36 вѣнчань — то споро.

— **Презенты** одержали оо.: Ив. Волосяньскій на Пяновичѣ, деканата самбôрского; Корн. Кувикъ на Махнôвъ, дек. угнôвского; Сев. Коростеньскій на Букову, дек. старосôльского; Мих. Сливиньскій на Тиряву велику, дек. лѣського.

— **Зъ Перемышля** доносять: Ще дня 2 с. м. настала була въ кантинѣ баракôвъ 10 полку пѣхоты суперечка межи пôдофіциромъ К. а кельнеромъ въ тôй кантинѣ о рахунокъ, якій кельнеръ предложивъ пôдофіцирови за папіросы. Въ суперечцѣ ударивъ пôдофіциръ кельнера въ лице, а той, абы вôдомстити ся, пхнувъ пôдофіцира кôлька разôвъ ножемъ и зранивъ тяжко а вôдтакъ утѣкъ. Пôдофіцира вôдставлено до шпиталю а за кельнеромъ пошукуе теперь поліція.

— **Дивне представлене.** Американцѣ передумують теперь, чимъ бы заступити вежу Айфля на выставѣ въ Чікаґо. Отже оденъ пôдприимецъ зелѣзничій впавъ на таку думку. Вôнъ хоче нѣ бôльше нѣ менше, лише показати людямъ, якъ два зелѣзничû поѣзды несподѣвано въ дорозѣ стрѣчають ся и ударяють о себе. Вôнъ обчисливъ, що кожде таке представлене коштувало бы его 5000 зр., але оно оплатило бы ся ему въ десятеро бôльше, а люде цѣкавû будуть видѣти, якъ то выглядае таке „нещасте“. Тôлько не знати, чи хто схоче ѣхати на тыхъ поѣздахъ та наражати ся навѣть и на смерть.

— **Зъ Борислава** пишуть: Въ копальняхъ земного воску въ Бориславѣ лучили ся послѣдными днями два нещасливû выпадки. Одного робôтника покалѣчивъ такъ тяжко динамітъ, котрый несподѣвано выбухъ, що стративъ одно око и руку, котру ему мусѣли вôдняти. А иншого робôтника засыпала земля въ хôднику пôдземнôмъ.

— **Зима.** Въ Тріестѣ вôдъ повнôчного вѣтру обнизила ся теплота такъ, що дôйшло ажь до 10 степенѣвъ морозу. Въ горахъ Карстъ упавъ снѣгъ. Зъ повнôчнои Италіи доносять о великôй студени, а въ Неаполи зливнû зимовû дощѣ залили половину мѣста.

— **Орканъ**, що 21 с. м. лютивъ ся въ полудневôй части Сардиніѣ, мавъ страшнû наслѣдки. Мѣсцевôсть Ассеміні въ трехъ частяхъ зруйнована; бôльше якъ 120 домôвъ завалило ся. Въ Самсперате двѣ третины населеня безъ даху. Въ Ассеміні и Ельмасъ найдено богато трупôвъ. Подôбнû вѣсти надходять и зъ околиць Каліярі. Буря лютила ся всюды и змела зъ поверхнѣ землѣ богато меншихъ мѣсцевостей.

— **Небезпечна банкірка.** Кажуть, що нашъ народъ дуже легковѣрный и даесь кому небудь отуманити. Видко однакожъ, що люде всюды однаковû, якъ то покаже слѣдуюча історія, але нехайже она послужить за науку и нашимъ людемъ, щобы не давали ся кому небудь обдурити. Недавно тому приѣхала була на островъ Мальта, що лежить въ Середземнôмъ мори и належить до Анґліѣ, якась незнакома женщина, котра стала довѣрочно розповѣдати, що готова приимати на сховокъ грошѣ и буде платити вôдъ одного фунта штерлінґôвъ (около 12 зр.) оденъ шілінґъ (60 кр.) проценту. Зъ разу мало хто ѣй вѣривъ, що она буде платити такъ великій процентъ, але знайшлись такû, що складали у неи грошѣ якъ въ щадници. Колижь она въ назначенôмъ часѣ выплатила точно обѣцяный процентъ, розôйшлась заразъ чутка о нѣй по цѣлôмъ островѣ и люде набрали охоты умѣщати у неи на процентъ свои капіталы. Межи тыми, що слѣпо повѣрили тôй женщинѣ, були такожь урядники и священики, бѣднѣйшû и богатшû и то не лишь зъ самого мѣста але й зъ цѣлого острова. Люде выбирали значнѣйшû сумы изъ щадниць та банкôвъ и несли до неи. Тû ремѣсники, що могли зложити у неи 20 до 30 фунтôвъ штерлінґôвъ покинули вже були навѣть и роботу, а жили лишь въ надѣи на проценты. То стало высшимъ урядникамъ пôдозрѣне и они почали людей остерѣгати, щобы не вѣрили на слѣпо чужôй женщинѣ. Але на дармо, нѣхто не хотѣвъ ихъ слухати. Ажь коли богата банкірка почала неправильно выплачувати проценты, почали люде сумнѣвати ся о еѣ честнотѣ. Тû, що мали у неи свои грошѣ обступили одного дня „банкъ“ и стали домагати ся грошей. Настало таке збѣговище, що й поліція не могла дати рады. Люде кинулись на „банкъ“, выважили дверѣ, впали до середины, все побили та поломили, але банкірки не дôстали въ свои руки; пропала безъ слѣду забравши зъ собою стотысячѣвъ фунтôвъ штерлінґôвъ (1,200.000 зр.).

✝ Посмертнû вѣсти.

Померли: Въ Ключевѣ великôмъ, повѣта коломыйского, о. Николай Дебельскій, мѣсцевый парохъ, дня 21 с. м. въ 74 роцѣ житя а 50 священьства. — У Фразѣ Родіонъ Домбчевскій, богословъ 1. року, дня 20 с. м., въ 18 роцѣ житя. Покôйный, принятый до семинаріи, поѣхавъ по елекціи вôдвѣдати свого шурина, пароха у Фразѣ, тамъ заразъ захорувавъ и небавомъ померъ. — Тереса зъ Кубелкôвъ Сембратовичева, вдова по пок. о. Юл. Сембратовичу, крилошанинѣ и пароху Черновець, упокоила ся въ 73 роцѣ житя дня 22 с. м. въ Рогатинѣ. — Въ Краковѣ померъ Стефанъ Бущиньскій, польскій літератъ и историкъ, членъ краківскои академіи наукъ, повстанець въ р. 1863. — Въ Словитскôмъ монастири померла инокиня Мокрина въ роду Марія Твердь, проживши 83 роки, а зъ того 66 въ монастири. Въ часѣ коли ще въ Словитѣ була школа дѣвчатъ, выховала она богато щирыхъ рускихъ дѣвчатъ.

Всячина.

— **Найменшû люде на свѣтѣ** показують ся теперь у Вѣдни. Суть то карлики-ліліпуты, котрû себе называють шумно: „Славна на цѣлый свѣтъ королѣвска ліліпутаньска надворна громадка артистôвъ“. Есть ихъ всѣхъ девять: оденъ зве ся князь Деталь, мае 25 лѣтъ, а высокій лише на 85 центиметрôвъ; вôнъ не жонатый ще и есть директоромъ представлень. Другий зве ся князь Помпейо, мае 20 лѣтъ, высокій на 57 цтм., а важить лише 11 фунтôвъ. Скринка зъ цигаръ то була его колыска, а якъ хто тогды приходивъ до его мамы въ гостѣ, то вôнъ ховавъ ся въ мамину муфку (зарукавокъ), такъ що зовсѣмъ не було его видко. Дальше выступае дуже елеґантскій „принцъ“ Андре; князь Колібрі, що мае 25 лѣтъ, 76 цтм. высоты и думае небавомъ женити ся. Есть мѣжь ними ще „принцизна“ Деталь, що признае ся лише до 26 лишь вѣку, а мае чоловѣка Деталь и 24 лѣтна панна Йозефіна; дуже веселый панокъ Генрі, ґенералъ князь Пікольоміні No. II., а вкôнци дуже нѣжненькій князикъ Микола, що важить ино 10 фунтôвъ. Всѣ они приѣздять на сцену маленькими гарными повозиками и маленькими кôньми; паны у фракахъ и цилиндрахъ а „дамы“ въ бальовыхъ сукняхъ. Зôскакують скоренько зъ повозôвъ и йдуть межи публику. Всѣмъ подають свои дрôбнû рученята та витають ся: „добрымъ вечеромъ!“ Вôдтакъ зачинають хвалити ся тымъ, що вмѣють: чейже не даромъ звуть ся артистами. На першôмъ представленю паны Генрі, Колібрі и Микола заспѣвали пѣсню „Wiener Gigerl“ такъ, що ну! Звѣстно, якого тамъ голосу й добути можна зъ такихъ маленькихъ грудей? Потôмъ спѣвали и по французски, танцювали въ народныхъ строяхъ, ходили по линвахъ, грали на инструментахъ, а вкôнци бавили ся зô слонями хиба трошки бôльшими, якъ они. Слонѣ дуже слухнянû и звиннû; видко, що сѣмь миль за горами за лѣсами въ краю Ліліпутôвъ жиють не лише душе „маленкû“ артисты, але й звиннû маленькû слонѣ (поки не выростуть.). Двѣ годины зъ причинкомъ можна бавити ся дуже добре — кажуть тû, що дивили ся на ліліпутôвъ. Найдивнѣйше було то, що на представлене тыхъ карликôвъ прийшовъ подивити ся и оденъ страшенно великій хлописко. Той десь справдѣ зъ горы дививъ ся на ту дрôбноту.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 25 жовтня. Въ Фльорісдорфѣ пôдъ Вѣднемъ проявивъ ся оденъ выпадокъ азійскои холеры. Тамъ померъ якійсь вôзникъ, котрый день передъ занедужанемъ напивъ ся сильно зôгрѣтый воды зъ Дунаю. Въ самôмъ Вѣдни були до вчера два пôдозрѣнû выпадки занедужаня.

Семлинъ 25 жовтня. Бактеріольогічнû розслѣды выказали тутъ азійску холеру. Вôдъ 19 с. м. до вчера занедужало тутъ 8 людей на холеру. Всѣ школы замкнено.

Берлинъ 25 жовтня. Нѣмецкій посолъ въ Петербурзѣ, Швайнінъ, подавъ ся до дімісіѣ зъ причины слабого здоровля. — Бухгальтеръ нѣмецкого банку, Ріттонъ, спроневѣривъ 100.000 марокъ; его вже арештовано.

Каліоча 25 жовтня. Вчера бувъ тутъ першій выпадокъ смерти на холеру.

Прага 25 жовтня. Вчера померъ тутъ професоръ австрійскои исторіѣ при нѣмецкôмъ університетѣ, Ґінделі

Гамбурґъ 25 жовтня. Вôдъ початку холеры ажь до послѣдной суботы занедужало тутъ 17.978 людей, а померло 17.605.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Курєръ		Особовый			Мѣш.
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ въ Подв.	3·10	—	10·02	10·52	—	—
(зъ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновецъ	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

кло, и я хотѣвъ тобѣ то показати. Пашо, пане нашъ, нехай Аллахъ дасть тобѣ довго прожити, теперь кажи вже мене и выбити буками.

Паша почувъ, що его гнѣвъ проминувъ. Споглянувъ лишь на пальцѣ Алього, котрû ажь дрожали, якъ бы не могли дочекати ся, коли будуть карати хлопчиска, здвигнувъ плечима и сказавъ лагôдно: Ну, ты его добре чистивъ, то треба тобѣ признати. Але для тебе тутъ теперь небезпечно. Знаешь що? Пôди до мого приятеля Недіма, ты знаешь, де вôнъ мешкае; вôнъ потребуе хлопця на службу, а коли скажешь, що то я тебе приславъ, то вôнъ тебе прийме. Тамъ будешь мôгъ чистити и вôнъ буде знати, хто то чистить. Але теперь забирай ся зъ вôдси.

Сказавши то обернувъ ся и пôшовъ до хаты. Вôнъ вже не видѣвъ, що поза нимъ дѣяло ся: Алі не мôгъ выдержати, щобы не копнути ногою свого давного помôчника, абы той ще скорше вылетѣвъ на улицю. Чуешь забравъ такимъ чиномъ синцѣ на дорогу и позбувъ ся службы, але вже не верещавъ; противно, мало хто бувъ такій радъ тому, що его выкинули за дверѣ, якъ вôнъ, бо хочь и не умѣвъ того сказати, то все таки знавъ, що вôнъ вôдъ того дня ставъ чоловѣкомъ.

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ З. [illegible], пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.